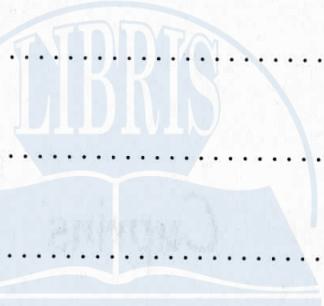

Cuprins

Personajele principale	9
Capitolul 1 Mașinăria infernală	11
Capitolul 2 Doamna Goldberg	26
Capitolul 3 Gărzile Irlandeze	40
Capitolul 4 Teatrul Alhambra	57
Capitolul 5 Eticheta de la Curtea Regală	66
Capitolul 6 Vulturii și cleul de prins păsări	75
Capitolul 7 Vârtejul	96
Capitolul 8 Încoronarea	118
Capitolul 9 Dispozițiile	136

Capitolul 10	
Sala hărților	146
Capitolul 11	
În Grotă	162
Capitolul 12	
Arta guvernării	175
Capitolul 13	
Micul glob de sticlă	187
Capitolul 14	
Trădarea	203
Capitolul 15	
Tigaiță	215
Capitolul 16	
Firul de lână	232
Capitolul 17	
Funicularul	250
Capitolul 18	
Întunericul de dinaintea zorilor	268
Capitolul 19	
Fantomele	285
Capitolul 20	
Clinica elvețiană	293
Arborele genealogic al familiei regale din Razkavia	314
Hartă	315

PERSONAJELE PRINCIPALE ALĂU ROMANULUI

Printesa de tinichea

Rebecca Winter (Becky), în vîrstă de șaisprezece ani

James Taylor (Jim), detectiv particular

Domnișoara Adelaide Bevan,

o Tânără din cartierul St. John's Wood

Herr Strauss, prințul Rudolf al Razkaviei

Sally Goldberg, consultant financiar

Daniel Goldberg, soțul lui Sally, jurnalist politic

Liam, Charlie, Sean și alți membri ai unei găști de cartier cunoscute sub denumirea de „Gărzile Irlandeze”

Contele Thalgau, ambasadorul Razkaviei

la Curtea St. James (Marea Britanie)

Contesa Thalgau

Frau Winter, mama lui Becky, grafician

Carmen Isabella Ruiz y Soler, actriță

Prințul Otto von Bismarck, cancelarul Germaniei

Herr Gerson von Bleichröder, bancher din Berlin

Julius, secretarul lui Bleichröder

Regele Wilhelm al Razkaviei, tatăl prințului Rudolf

Baronul Gödel, lordul șambelan, administratorul Casei Regale

Karl von Gaisberg, student, membru al Richterbund

Glatz, student foarte pasionat de politică

Contele Otto von Schwartzberg, vărul prințului Rudolf,
vânător

Anton, Friedrich, Fritz, Hans, Heinrich, Jan, Michael, Willi,
studenți, membri ai Richterbund

Herr Alois Egger, negustor de trabucuri

Arhiepiscopul Razkaviei

Frau Busch, văduvă de vânător

Herr Bangemann, funcționar la Ministerul Afacerilor Externe
al Razkaviei

Prințul Leopold

Matyas, proprietar al Café Florestan

Soldatul Schweigner, membru al Gărzii Vulturului

Caporalul Kogler, membru al Gărzii Vulturului

Miroslav și Josef, doi frați mai vârstnici tâlhari de râu
... și mulți alți servitori, soldați, cetăteni, diplomați, doctori,
controlori de bilete, ingineri mineri, oficialități ale palatului,
ajutoare de măcelar, conductori de funicular, funcționari,
muzicieni, operatori de telegraf, proprietărese și asasini.

CAPITOLUL 1

Mașinăria infernală

Până să împlinească șaisprezece ani, Rebecca Winter, o ființă talentată, veselă și săracă, nu văzuse niciodată cum explodează o bombă. Asta nu era ceva foarte neobișnuit; în Londra anilor 1882, nu aveau loc mai multe explozii decât în zilele noastre; dar nici mai puține, de altfel, dinamita fiind deja un puternic instrument politic.

Oricum, în această dimineață frumoasă de mai, Becky nu se gândeau deloc la bombe. Soarele strălucea, cerul era presărat cu nori mici și pufoși, ca niște pete albe de omăt pe suprafața unui lac de azur, iar ea mergea pe strada mărginită de copaci din cartierul St. John's Wood, în nordul Londrei, gândindu-se la verbele din limba germană.

Urma a se întâli cu noua ei elevă – prima ei elevă, de fapt – și își dorea din tot sufletul să se descurce și să facă o impresie bună.

Avea o manta cam ponosită, boneta ei părea demodată, iar talpa botinei din piciorul drept era găurită. Dar asta nu avea importanță. Din fericire, drumul era uscat, aerul proaspăt, iar Tânărul cu pălărie din pai îi aruncase ceea ce s-ar fi putut numi o privire plină de interes, și de aceea Becky se simțea minunat, pentru că era o femeie independentă sau, oricum, ceva de genul acesta.

Trecu mai departe, cu capul sus, ignorându-l pe Tânărul îndrăzneț cu pălărie din pași. Aruncă o privire spre indicatorul stradal și se văzu în capătul unui bulevard mărginit de vile confortabile.

Pentru Becky, germana era prima limbă, de fapt, limba ei maternă. Cea de-a doua era engleză, a treia italiană, a patra franceza, iar a cincea spaniola; era în plin proces de studiu al limbii ruse și știa să injure în polonă și lituaniană. Locuia împreună cu mama și bunica ei într-o pensiune modestă din cea mai săracăcioasă zonă a cartierului Maida Vale, unde mama ei lucra ca ilustrator de romane ieftine și reviste de scandal.

Toate trei locuiau acolo încă de când fuseseră nevoie să părăsească Europa Centrală și să plece în exil atunci când Becky avea doar trei ani. Întotdeauna se susținuseră reciproc cu hotărâre și curaj, având parte, în același timp, și de susținerea celorlalți oameni care le împărtășeau soarta – atât compatrioți de-al lor, cât și alți străini care luaseră drumul exilului: o mână de oameni săraci, gălăgioși, certăreți, generoși, deosebit de talentați din aproape toate țările Europei. De aceea, pentru Becky era cât se poate de firesc să gândească în mai multe limbi, la fel cum i se părea firească și ideea de a-și căstiga cumva existența; singurul lucru înțelept, din acest punct de vedere, ar fi fost să le îmbine pe cele două.

În același timp, se simțea stâjenită de limitele care păreau să o țină în frâu. Ca toti oamenii cu o înfățișare lipsită de romanticism (ușor plinuță, cu niște ochi negri, ageri și pătrunzători, obrajii care roșeau cu ușurință și un păr negru răzleț, greu de aranjat), ea avea – și era sigură de asta – suflet de aventurieră. Tânarea după o aventură. Singura aventură de până atunci fusese o legătură cu un băiat de la măcelărie, pe când avea doisprezece ani. Acesta îi vânduse o țigară în schimbul unui sărut – o țigară pe care nici măcar nu o fumase până la capăt, fiindcă el îi spuse că nu era bine ca femeia să fumeze, pentru că putea duce la nebunie.

Așa că se ascunseseră într-un tufiș și împărțiseră țigara, iar ei își se făcuse rău și vomase pe bocancii lui, nu că ar fi meritat mai mult. Și totuși, asta nu reușise să o mulțumească. Ea Tânarea după pumnale, pistoale și whisky; în schimb, trebuia să se mulțumească doar cu cafea, creioane și verbe.

Verbele erau, de altfel, singurele care o puteau consola într-o oarecare măsură. Era cu adevărat fascinată de felul în care funcționau limbile și, dacă tot nu putea trăi alături de o bandă de hoți în vreo peșteră din Sicilia, era pregătită să studieze lingvistica și filologia la universitate. Dar pentru asta avea nevoie de bani. Așa că procedase la fel ca mulți alți compatrioți de-al ei care luaseră drumul exilului: publicase un anunț în care își oferea serviciile ca meditator specializat în limbile germană și italiană.

Promise un răspuns în cel mai scurt timp.

Și încă un răspuns ciudat. Cel care voia să o angajeze era un domn Tânăr, care insistase să vorbească în engleză, deși atât Becky, cât și mama ei considerau că acesta s-ar fi descurcat mult mai bine în germană. Tânărul o rugase să vină în fiecare dimineață la vila lui de la numărul 43, strada Church Road, din cartierul St. John's Wood, pentru a-i da meditații unei anumite domnișoare Bevan. Bărbatul îi oferise o sumă deosebit de generoasă, iar stânjeneala lui (firească, de altfel, fiind vorba despre un bărbat foarte Tânăr) era evidentă. Becky și mama ei petrecuseră ore întregi după aceea făcând tot felul de presupunerî în legătură cu cel care o angajase. Becky era sigură că era vorba despre un anarchist; mama ei era la fel de sigură că era vorba despre un nobil sau chiar de un prinț.

– Ține cont că eu am mai văzut prinți la viața mea, spre deosebire de tine, îi spuse ea fiicei sale. Crede-mă, este un prinț. Cât despre ea...

În legătură cu domnișoara Bevan nu aveau prea multe indicii. Să fi fost Tânără? Bătrână? Un copil? O frumoasă și periculoasă spioană?

Ei bine, se gândeau Becky, avea să afle astă cât de curând. Ajunse pe strada Church Road și tocmai se pregătea să deschidă poarta de la casa cu numărul 43 – o vilă cu ziduri albe, având în fața ușii de la intrare o aleie mărginită de dafini înalți – când auzi o voce:

– Scuzați-mă, domnișoară.

Se opri surprinsă. Era Tânărul cu pălărie din pași. Dar cum ajunse în față ei?

Acesta avea vreo douăzeci de ani, cu o privire vivace, inteligentă și ochi verzi. Părul său avea aceeași culoare cu pălăria pe care o purta. Atitudinea bărbatului o derula: la prima vedere părea un gentleman, dar ceva din înfățișarea lui – poate siguranța pe care o afișa – trăda o oarecare familiaritate cu grajdurile, culisele și cu tavernele.

– Da? răspunse ea.

– O cunoașteți cumva pe Tânără domnișoară care locuiește în această casă?

– Domnișoara Bevan? De fapt, nu, încă nu am avut plăcerea să o cunosc. Am fost angajată să-i dau lecții de limba germană. Dar cine sunteți? Își ce treabă aveți cu domnișoara?

Tânărul scoase din buzunarul jiletii sale o carte de vizită. Pe aceasta scria:

„J. Taylor, Detectiv particular“, și era trecută adresa unei firme de grafică și fotografie din Twickenham. Becky fu ușor surprinsă.

– Sunteți *detectiv*? Își ce Dumnezeu investigați?

– Cred că această domnișoară Bevan de care ați pomenit ar putea fi persoana pe care o cauți, spuse el. Îmi cer scuze că v-am reținut. Pot să vă întreb cum vă numiți?

– Sunt domnișoara Rebecca Winter, îi răspunse Becky cu răceală în glas. Vă rog să mă scuzați acum.

El se trase într-o parte, schițând o plecăciune satirică, își rearanjă șmecherete pălăria din pași și se îndepărta. Becky clipe de câteva ori, inspiră adânc, apoi străbătu aleea din fața casei și sună la ușă.

O servitoare drăguță o pofti pe Becky înăuntru, dându-i de înțeles dintr-o privire ce impresie îi făcuse. Becky știa să ridice cu dispreț din sprânceană atunci când era cazul, și așa făcu și acum, însă stricând oarecum efectul când se împiedică de covorașul de la capătul scărilor.

– Așteptați aici, îi spuse servitoarea după ce o conduse într-un mic salon, după care se retrase și închise ușa în urma ei.

Becky constata că se afla într-o mică încăpere drăguță, cu vedere spre partea din față a casei. Fereastra era deschisă, aşa că Becky putea vedea cerul albastru și frunzele verzi ale copacilor, și mirosi aerul proaspăt. Mobila era scumpă, dar mult prea masivă și încarcă inutil camera. Nicăieri nu se vedea cărți, iar tablourile de pe pereti erau destul de anoste; singurul lucru interesant din încăpere fiind un stereoscop¹. Becky îl ridică de pe masă și se uită la primul cadru. Imaginea înfățișa o fetiță în zdrențe șișând pe genunchii unui bărbat foarte slab cu o mustață uriașă. Pe fundalul imaginii erau tipărite versurile unui cântec sentimental.

– Ce naiba crezi că faci?

Becky aproape că scăpa obiectul din mâini. Se întoarse și văzu o femeie Tânără care stătea în prag, privind-o cu suspiciune. Aceasta părea foarte țeapănă și severă.

– Îmi pare rău, bâigui Becky. Domnișoara Bevan, să înțeleag.

– Dar cine ești dumneata?

– Domnișoara Winter. Becky Winter. Am venit pentru meditații.

– Ce faci cu obiectul ăsta? întrebă Tânără privind încruntată stereoscopul.

– Îmi plac la nebunie stereografile. Îmi cer scuze, știu că nu ar fi trebuit să-l ating.

– Hmm, făcu domnișoara Bevan intrând în cameră.

¹ Dispozitiv optic care redă în relief imaginile obiectelor. (n.tr.)